

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 8. 4. 2025 v Praze odvolání obžalovaného **L. V.**, nar. xxx v xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 6. 1. 2025, č. j. 3 T 16/2024-1587, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný L. V. uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, v jednočinném souběhu s přečinem porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že

„Od blíže nezjištěné doby do 23. listopadu 2022 v průmyslovém areálu xxx na adrese xxx xxx, xxx – xxx, ve skladovací hale spojené s obchodními prostorami autosalónu a autopůjčovny provozované obchodní společností Pxxx xxxE LTD. odštěpný závod, IČO xxx, se sídlem xxx, xxx xxx, xxx xxx, fakticky ovládané obžalovaným, jíž si dotčená společnost pronajímala od vlastníka areálu xxx, obchodní společnosti Bxxx xxx xxx s.r.o., IČO xxx, se sídlem xxx xxx, xxx, xxx xxx, v úmyslu zkrátit daňovou povinnost a dosáhnout neoprávněného obohacení a současně s vědomím, že svým jednáním porušuje práva vlastníka ochranných známek, skladoval za účelem další distribuce nejméně 459.600 kusů cigaret zabalených po 20 kusech do celkem 22.980 krabiček rozdělných po 10 kusech do celkem 2.298 kartonů zabalených celofánem, naskládaných do celkem 46 papírových krabic, přičemž jím skladované cigarety byly vyrobeny v blíže nezjištěné době, nejpozději však 29. července 2022, v nelegální výrobě cigaret v olomoucké obci Příkazy, a do areálu xxx byly následně dovezeny v blíže nezjištěné době a blíže nezjištěnou osobou, minimálně však za součinnosti V. Ř., narozeného xxx, který byl v souvislosti s provozem této nelegální výroby pro jednání právně kvalifikované jako zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a zločin porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1, 4 písm. b) tr. zákoníku, obojí ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku, odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. července 2023, sp. zn. 46 T 14/2023, který nabyl právní moci ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. listopadu 2023, sp. zn. 7 To 84/2023, k úhrnnému trestu odnětí svobody ve výměře 7 let, pro jehož výkon byl zadržován do věznice s ostrahou,

a takto jednal, ačkoliv si byl vědom, že žádná z jím skladovaných krabiček cigaret nebyla označena v souladu s § 114 odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění jeho novely provedené zákonem č. 609/2020 Sb., kterým se mění některé zákony v oblasti daní a některé další zákony, částečně účinné od 1. ledna 2022 (dále jen „zákon o spotřebních daních“), příslušnou tabákovou nálepkou, jíž se podle § 116 odst. 1, odst. 2 zákona o spotřebních daních prokazuje přiznání a zaplacení spotřební daně příslušnému správci daně, jímž je v tomto případě Celní úřad pro hlavní město Prahu, IČO 06216285, se sídlem Washingtonova 1623/7, 110 00 Praha 1 – Nové Město, ačkoliv na něj tato povinnost jako na plátce daně ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, když neprokázal splnění žádné z výjimek tuto povinnost vylučující, jednoznačně dopadala, tedy nepřiznal a neodvedl příslušnému správci daně spotřební daň ve výši 1.656.721 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.

a takto současně jednal i navzdory tomu, že si byl vědom, že skladované červenobílé krabičky a v nich uložené cigarety byly opatřeny nápisem a logem „Marlboro“, tedy označením, které je jednak národní slovní i kombinovanou ochrannou známkou zapsanou v rejstříku ochranných známek vedeným Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly 152563 a 167568, jednak slovní ochrannou známkou Evropské unie zapsanou v rejstříku vedeném Úřadem Evropské unie pro duševní vlastnictví pod číslem 75606, a které vlastní obchodní společnost Philip Morris Brands Sàrl, Quai Jeanrenaud 3, 2000 Neuchâtel, Švýcarsko, čímž vzhledem k tomu, že mu uvedený vlastník ochranné známky k jejímu užívání neudělil souhlas, zasáhl do práv s vlastnictvím ochranné známky spojených a vyplývajících zejména z § 8 odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, a dále z článku 9 odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie, tedy zejména do práva vlastníka svou ochrannou známku výlučně užívat a chránit ji tak před nebezpečím záměny s výrobky ochrannou známkou neoprávněně označených, které jsou v porovnání s originálními výrobky vlastníka ochranné známky nižší kvality, což může u konečných spotřebitelů, tedy osob užívajících takový výrobek, poškodit dobré jméno a pověst vlastníka ochranné známky, jehož současně krátí o zisk z prodeje.“

2. Za toto jednání byl obžalovanému podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Podle § 70 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl obžalovanému uložen i trest propadnutí věci, a sice 46 krabic, v nichž je umístěno 2 297 kرتونů, v nichž se nachází celkem 22 970 krabiček obsahujících celkem 459 400 kusů nekolokovaných cigaret „Marlboro“.
3. Podle § 229 odst. 1 tr. řádu byla poškozená Philip Morris Brands Sàrl, Quai Jeanrenaud 3, 2000 Neuchâtel, Švýcarsko, odkázána s uplatněným nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. **Obžalovaný podal proti výroku o vině a trestu tohoto rozsudku prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě odvolání.** Namítá v něm, že skutkové okolnosti zjištěné dokazováním před soudem prvního stupně nemohou postačovat k tomu, aby byl učiněn jednoznačný závěr o průběhu skutkového děje. Nebyl totiž opatřen žádný přímý důkaz, který by svědčil o tvrzeném jednání obžalovaného tak, jak jej popisuje obžaloba. Podotýká, že rozhodovací praxe vrcholných soudů opakovaně konstatovala, že v případě neexistence důkazů přímých musí existovat ucelený neporušený řetězec nepřímých důkazů, z nichž lze vyvodit jen jeden jediný závěr o průběhu skutkového děje (a vylučující všechny ostatní alternativy), a to závěr svědčící o vině pachatele. V této souvislosti odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2016, sp. zn. IV. ÚS 1098/15, a nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 9. 2017, sp. zn. II. ÚS 3307/14. Upozorňuje i na nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2009, sp. zn. I. ÚS 3094/08, týkající se principu presumpce neviny a in dubio pro reo. Dále obžalovaný namítá, že se soud prvního stupně v rámci dokazování obsáhle zaměřil na otázku specifikace cigaret, roli obžalovaného a jeho fungování v areálu xxx a vyvrácení obhajoby obžalovaného. Opomněl však popis jednání obžalovaného ve vztahu ke skutečnosti, že se v kóji č. 1 nacházely předmětné cigarety. Napadený rozsudek tak podle obžalovaného nepopisuje ani nezduvodňuje, ze kterých provedených důkazů vyplývá, že obžalovaný dovoz 46 krabic cigaret u svědka Ř. objednal, tyto mu uhradil, následně kdy a kým mu toto zboží bylo doručeno, resp. kdy či prostřednictvím koho tyto krabice převzal, a zda či jak se díky němu octly v kóji č. 1 v areálu xxx. V předmětném řízení nebylo nijak zkoumáno, že by toto jednání mělo být součástí dlouhodobějšího obchodního vztahu, nebylo zkoumáno, zda obžalovaný měl toto zboží v plánu uvést do oběhu, kdo měli být jeho odběratelé apod. Okolnosti toho, jak se předmětné cigarety dostaly do uzamčené kóje č. 1 v areálu xxx, nejsou v napadeném rozsudku popsány. Soud prvního stupně se nezabýval otázkou vlastnického práva či držbou předmětných cigaret. Z provedeného dokazování není zřejmý jakýkoliv projev vůle, ze kterého by bylo patrné, že je obžalovaný vlastníkem či držitelem cigaret, resp. že s nimi tak nakládá. Jediným

nepřímým důkazem je podle obžalovaného obsah komunikace mezi svědkem Ř. a K., ve které je zmíněno jméno „L.“ a umístění „Praha“. Podle obžalovaného je však nutno uvést, že jednak nebylo prokázáno, že uvedeným označením L. je míněna jeho osoba. Svědek Ř. se k okolnosti užívání jmen v komunikaci s dalšími osobami vyjádřil tak, že v komunikaci byly užívány výhradně přezdívky. Obžalovaný proto namítá, že nemůže nijak vědět, natož pak ovlivnit, kdo a v jakém kontextu o něm hovoří a nemůže být za takovou komunikaci jakkoliv odpovědný. Co se týče vyhodnocení výpovědí svědků, obžalovaný má za to, že soud prvního stupně postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy podle § 2 odst. 5 tr. řádu a zásadou volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. řádu, neboť vyhodnotil jako věrohodné ty svědecké výpovědi, které zapadaly do skutkové verze obžaloby, a naopak celou řadu výpovědí, které svědčily ve prospěch obžalovaného, vyhodnotil jako nevěrohodné, a to bez dostatečného odůvodnění. Soud prvního stupně podle jeho přesvědčení nepřisvědčil výpovědím svědka J. G., přestože uvedl, že mu obžalovaný nic nepředával, že mu něco předal pan D., nicméně si přesně nepamatuje, jaké konkrétní zboží to bylo. Dále uvedl, že neví, kdo měl skladovací prostory na xxx, ví ale, že tam byly nějaké společnosti v pronájmu. Ví, že pan L. P. a P. V. byli lidé od pana V., na které psal nějaké společnosti, o panu K. ví, že to byl kamarád pan V.. Na dotaz státní zástupkyně uvedl, že je i možné, že to měly být elektronické cigarety, obchodovali s vícero věcmi. K předání cigaret uvedl, že si nevzpomíná, co řekl přítelkyni svědkyni K., jak to proběhlo, u předání nebyl, neví, co se fakticky předalo. S obžalovaným a svědkem Ř. svědek G. nebyl osobně přítomen na schůzce, ať už na Smíchově, nebo na xxx, na které by se řešily cigarety. Dále je obžalovaný přesvědčen, že soud prvního stupně opomenul ve shrnutí výpovědi svědka K. na straně 11 napadeného rozsudku uvést z pohledu obhajoby zásadní pasáže z jeho výslechu. Svědek P. K. totiž uvedl, že svědek K. měl na Xxx pronajatou garáž, kde skladoval věci, se kterými obchodoval. Svědek K. mu nabízel cigarety i tonery. Svědek K. ve výpovědi mj. poukazoval i na to, že pravidelný kuřák jako on rozpozná, zda jde o padělek cigaret nebo o originál. Obžalovaný však není a nikdy nebyl kuřákem. I kdyby tak nekolikované cigarety viděl, nepoznal by, zda jsou padělané, či nikoliv. Soud prvního stupně vyhodnotil jako nevěrohodnou i výpověď svědka J. V.. Výpověď svědka D. K. ale soud prvního stupně za nevěrohodnou neoznačil. Na straně 39, bod 88 napadeného rozsudku, však dospěl k opačnému závěru, a sice, že v některých částech se výpovědi svědka K. a svědka V. shodují. Na straně 40 navíc soud prvního stupně uzavřel, že shodná tvrzení uváděli svědek D. K. i obžalovaný. Z výpovědi svědka D. K. podle obžalovaného plyne, že tento má významný negativní vztah ke svědkovi V. a svědkovi K. z důvodu obchodních sporů. Obžalovaný má také za to, že k výpovědi svědka K. je třeba navíc uvést, že svědek byl ve svých odpovědích velmi stručný, až na pasáže, v nichž mohl vyjádřit své negativní emoce vůči dalším osobám. Stejně tak z výpovědi svědka K. vyplynulo, že má rovněž z důvodu obchodních sporů negativní vztah ke svědku K.. Obžalovaný tak shrnuje, že pokud mají uvedení svědci důvod zkreslovat své výpovědi, pak spíše navzájem vůči sobě z důvodů svých osobních sporů, s více či méně zřejmou tendencí se vzájemně podezřívat z možné trestné činnosti. Z žádné výpovědi ani jiných okolností však nevyplývá snaha svědků zkreslovat svou výpověď z důvodu závazků vůči obžalovanému, s cílem zakrýt jeho údajnou trestnou činnost. Obžalovaný se proto s vyhodnocením svědeckých výpovědí soudem prvního stupně neztotožňuje. Pokud soud prvního stupně uvedl, že jsou svědecké výpovědi ve vzájemném rozporu, event. odporují listinným důkazům, mohl a měl přistoupit ke konfrontaci svědků nebo svědkům předložit listiny k vyjádření, aby tak zajistil, že bude v maximální možné míře zjištěn skutkový stav tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti a v rozsahu, jaký je nezbytný pro rozhodnutí. Důsledkem tohoto postupu je podle obžalovaného skutečnost, že skutkový stav nebyl a nemohl být náležitě zjištěn. Z provedeného dokazování vyplývá hned několik skutkových alternativ, přičemž každou z nich by podporoval určitý počet důkazů a jiné důkazy by jej vylučovaly. Takto by bylo možné i s ohledem na výše citované výpovědi uzavřít, že 46ks krabic nekolikovaných cigaret skladoval některý ze svědků, a to bez vědomí obžalovaného. Ať už jsou detaily podnikání různých osob jakékoliv, z

provedeního dokazování vyplynulo přinejmenším to, že některé osoby o existenci cigaret, i o tom, kde jsou skladovány a že jsou bez kolků, věděly, a některé se i zabývaly jejich obchodováním. To vše pak výrazně kontrastuje s tím, jaká míra zapojení obžalovaného byla, či spíše nebyla, zjištěna provedeným dokazováním. K dalším opatřeným důkazům, jako je zjištění pohybu vozidla svědka Ř. zn. Toyota CH-R, které se mělo pohybovat v termínech dnech 20. 6., 22. 6., 18. 7. a 26. 7. 2022 v areálu xxx, obžalovaný namítá, že soud prvního stupně v tomto směru nerozvádí, co z této zjištěné skutečnosti dovozuje. Pokud by snad mělo být nepřímou tvrzeno, že v dané dny mělo dojít k dodání předmětných 46 ks krabic nekolokovaných cigaret, pak s ohledem na typ vozidla (osobní vozidlo s malým úložným prostorem), se jeví jako velmi nepravděpodobné, že by právě tímto vozidlem dojít k dodání jakéhokoliv zboží. Takový závěr by nadto byl v rozporu s vyhodnocením komunikace svědka Ř. se svědkem K., dle něhož měly být předmětem komunikace pokyny svědka Ř. k zavážce zboží jiným osobám. Z žádného důkazu však nevyplývá, že by měl 46ks krabic nekolokovaných cigaret zavážet právě svědek Ř.. Ze samotného pohybu vozidla svědka Ř. není podle obžalovaného možné dovozovat jakékoliv konkrétní závěry o vztahu svědka Ř. k určitým osobám či o obchodní spolupráci, neboť takový závěr by byl již bez dalšího vyloučen pluralitou nejrůznějších subjektů působících v rámci areálu xxx. Obžalovaný dále namítá, že orgány činné v trestním řízení mají povinnost objasňovat se stejnou pečlivostí okolnosti svědčící proti obviněnému i okolnosti svědčící v jeho prospěch. Stejně tak mají povinnost hodnotit důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností jednotlivě i v jejich souhrnu. V této souvislosti odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 7. 2000, sp. zn. III. ÚS 464/99, ve kterém Ústavní soud vyložil aplikaci uvedených zásad. Obžalovaný je přesvědčen, že skutková zjištění neodpovídají na otázky trestního práva, jež jsou zásadní pro posouzení jeho viny, a sice jak, kdy, kde a s kým konkrétně obžalovaný vědomě jednal tak, aby se dopustil zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku a přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku. Nadto není v napadeném rozsudku popsán vědomý ani volní vztah k tomu, jak se předmětné cigarety v areálu octly. Obžalovaný tak má za to, že soud prvního stupně nepostupoval se zásadou zjišťování materiální pravdy ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu, neboť nezjistil skutkový stav věci tak, aby o něm nepanovaly důvodné pochybnosti, a současně je nehodnotil ve světle zásady voleného hodnocení důkazů podle § 6 odst. 2 tr. řádu. Ve smyslu zásady in dubio pro reo jej tak nelze uznat vinným. Dále obžalovaný podotýká, že již od přípravného řízení namítal nezákonný postup při zajišťování cigaret vydaných V. K., o němž byl sepsán Protokol o vydání věci datovaný dne 6. 9. 2023. Obžalovaný v řízení namítal porušení obhajovacích práv obžalovaného, neboť jeho obhájce opakovaně žádal policejní orgán, aby mohl být vydání věci přítomen, což mu však bylo znemožněno. K uvedené námitce soud prvního stupně na straně 20 v poznámce pod čarou č. 1 uvedl, že se v daném případě nejednalo o úkon vyšetřování, jehož se má právo účastnit i obhájce obžalovaného, nýbrž pouze o úkon zajišťovací, při němž zásada kontradiktornosti není klíčová. Lze v zásadě souhlasit s tím, že přítomnost obhajoby nemůže ovlivnit rozsah tímto způsobem získaných poznatků, jak uvádí soud prvního stupně. Tvrzení soudu prvního stupně, že se nejedná o vyšetřovací úkon trestního řízení, je však třeba podle obžalovaného jednoznačně odmítnout. K tomu obžalovaný dále uvádí, že zásada nevěřejnosti trestního řízení se uplatní pro „veřejnost“, kterou podle tr. řádu není ani obviněný, ani jeho obhájce. Podle ustanovení § 165 odst. tr. řádu platí, že obhájce je již od zahájení trestního stíhání oprávněn být přítomen při vyšetřovacích úkonech, jejichž výsledek může být použit jako důkaz v řízení před soudem, ledaže nelze provedení úkonu odložit a vyrozumění o něm zajistit. Může obviněnému i jiným vyslychaným klást otázky, avšak teprve tehdy, až orgán výslech skončí a udělí mu k tomu slovo. Námitky proti způsobu provádění úkonu může vznášet kdykoliv v jeho průběhu. Účastní-li se obhájce výslechu svědka, jehož totožnost má být z důvodů uvedených v § 55 odst. 2 utajena, je policejní orgán povinen přijmout opatření, která znemožňují obhájci zjistit skutečnou totožnost svědka. Vyšetřovací úkon je úkon trestního

řízení prováděný ve vyšetřování, kterým se podle § 161 odst. 1 tr. řádu miní úsek trestního stíhání před podáním obžaloby, návrhu na schválení dohody o vině a trestu, postoupením věci jinému orgánu nebo zastavením trestního stíhání, včetně schválení narovnání a podmíněného zastavení trestního stíhání před podáním obžaloby, návrhu na schválení dohody o vině a trestu. Smyslem ustanovení § 165 odst. 2 tr. řádu je zajistit plnou využitelnost protokolů o procesních úkonech přípravného řízení ve stadiu řízení před soudem. Provedení takových protokolů jako důkazu v řízení před soudem je možné právě jen při splnění této podmínky. Protokol o vydání věci ze dne 6. 9. 2023 přitom byl proveden v hlavním líčení jako důkaz. Obžalovaný dále uvádí, že podle § 164 odst. 1 věty druhé tr. řádu platí, že policejní orgán postupuje při vyšetřování způsobem uvedeným v § 158 odst. 3 a 5 tr. řádu a provádí i další úkony podle hlavy čtvrté s výjimkou těch, které je oprávněn provést pouze státní zástupce nebo soudce. Přítomnost obhajoby při vyšetřovacích úkonech, mezi něž se řadí i vydání věci ve smyslu § 78 tr. řádu, je zcela zásadní pro zajištění a ověření zákonnosti průběhu úkonu, neboť obhájce má v případě pochybností o zákonnosti probíhajícího úkonu možnost namítat jeho průběh a posléze zkontrolovat obsah protokolu, do něhož byl daný úkon zaznamenán. Ostatně ze stejného důvodu má obviněný právo účastnit se domovních prohlídek, prohlídek jiných prostor jiných prostor, rozpečetění zajištěných věcí apod. (viz § 82 a násl. tr. řádu). Z uvedených ustanovení tr. řádu podpořených odbornou literaturou tak podle obžalovaného vyplývá, že vydání věci podle § 78 tr. řádu je úkonem vyšetřování, z něhož se vyhotovuje protokol, který za splnění podmínky podle § 165 odst. 2 tr. řádu, tj. umožnění obhajoby účastnit se takového úkonu, je možné provést jako důkaz v trestním řízení. Důsledkem skutečnosti, že obhajobě nebyla dána možnost se vyšetřovacího úkonu účastnit, je pak to, že takový protokol není možné provést v řízení před soudem jako důkaz. Jedná se prakticky o tutěž situaci, jako kdyby nebyl obhájce vyrozuměn o výsledku svědka, a nemohl by se tak zúčastnit jeho výsledku v přípravném řízení, přičemž takový protokol o výsledku by následně byl předložen jako důkaz k provedení v řízení před soudem. Ani v takovém případě není možné protokol o výsledku svědka přechíst jako důkaz. V daném případě navíc došlo při vydání věci, jakož i při vyhotovení protokolu o jejím vydání, k natolik zásadním vadám a nesrovnalostem, že existují významné pochybnosti o jeho zákonném provedení, jakož i při následném nakládání s předmětem důkazu. Pochybnosti o zákonnosti postupu při opatřování tohoto důkazního prostředku jsou dány zejména okolnostmi jeho předání, jakož i nedostatečnými zárukami při jeho převzetí k dalšímu zkoumání. K údajnému vydání samotné věci mělo dojít v advokátní kanceláři JUDr. Ostrého V. K., přítelkyní svědka G.. Svědek G. uvedl, že vzorek měl být od svědka D., který jej měl mít od obžalovaného. Svědek D. toto přitom sám popírá. Svědkyně K. dle svědecké výpovědi nevěděla, co za cigarety to je a nepřikládala tomu dle svých slov žádnou zvláštní pozornost, neboť měla jiné starosti, přesto však vyhledala právní pomoc advokáta svědka G., aby cigarety předala zde. Cigarety měla vyzvednout u matky svědka G., která však popírá, že by u ní byla taková věc kdy uschována. Obhájce obžalovaného měl zájem se vydání věci zúčastnit, proto se osobně dostavil dne 11. 9. 2023 v 9.00 k policejnímu orgánu. Kpt. S. mu bylo sděleno, že úkon teprve proběhne a obhájce se dostavil příliš brzy a že bude k úkonu předvolán. Na protokolu o vydání věci je však uvedeno již datum 6. 9. 2023 a tento den potvrdila i svědkyně K., která věc vydávala. Obhájci tak byl sdělen jiný termín, resp. byl vyrozuměn o tom, že úkon bude teprve probíhat, přitom však proběhl o několik dní dříve. Nadto protokol o vydání věci dále obsahuje informaci, že se jedná o 1 x karton cigaret Marlboro které svědkyni K. předal pan D.. To však sama svědkyně popřela, neboť předmětnou věc vyzvedla dle pokynů pana G. u svědkyně M. G., žádné další informace, od koho cigarety jsou, jí známy nebyly. Protokol o vydání věci tak v tomto směru obsahuje informace, které nejsou pravdivé. K samotnému zajištění cigaret je podle obžalovaného třeba uvést, že i dle svědecké výpovědi svědka Mgr. J. Č. nebyla věc zajištěna dle požadovaných standardů, věc nebyla vložena do sáčku Orgatech, opatřena jednoznačným identifikátorem, nebyla zapečetěna a vyfotografována. Předmět důkazu tak nebyl zajištěn proti změně či záměně či znehodnocení, nebyla zajištěna jeho

autenticita. Tyto úkony učinila až následně kpt. S. dne 11. 9. 2023, tedy pět dní po vydání věci svědkyní, jak vyplývá z fotografické dokumentace předložené poškozenou spol. PHILIP MORRIS BRANDS Sár.l. K otázce spolehlivosti výše uvedeného důkazu obžalovaný odkazuje na náleze Ústavního soudu ze dne 30. 7. 2015, sp. zn. I. ÚS 1095/15, a má za to, že v případě, kdy obhajobě bylo znemožněno se úkonů účastnit i přes její předchozí výslovnou žádost, a kdy současně existují důvodné pochybnosti o zákonnosti provedeného důkazu, se jedná o natolik zásadní a nezhojitelné porušení práv obhajoby, že v jejich důsledku bylo porušeno samotné právo na spravedlivý proces zaručené čl. 36 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Obžalovaný dále namítá, že napadený rozsudek ve svém odůvodnění právní kvalifikace neodůvodňuje naplnění objektivní stránky trestného činu. Namísto toho jen stroze konstatuje, že obžalovaný si byl vědom, že žádná z jím skladovaných krabiček cigaret nebyla označena v souladu s § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních příslušnou tabákovou nálepkou, ačkoliv na něj jako na plátce daně, když neprokázal splnění žádné z výjimek tuto povinnost vylučující, tato povinnost jednoznačně dopadala. Prakticky tedy soud prvního stupně v odůvodnění jen opakuje výrok napadeného rozsudku. Neuvádí přitom, z jakého důvodu je obžalovaný považován za plátce daně, kdy a jak obžalovanému tato povinnost vznikla. Fakticky tak v této části zcela rezignoval na dodržení § 125 odst. 1 tr. řádu. Obžalovaný podotýká, že trestný čin zkrácení daně podle § 240 tr. zákoníku není tzv. blanketní, či odkazovací normou. Ustanovení § 240 odst. 1 sice používá právní pojmy, které je třeba vykládat podle daňových, poplatkových, celních a dalších právních předpisů, ale nejde o skutkovou podstatu s tzv. blanketovou dispozicí, proto je třeba pachateli prokazovat všechny skutkové okolnosti naplňující obsah uvedených právních pojmů a případný omyl pachatele v tomto směru se bude posuzovat jako omyl skutkový. V této souvislosti obžalovaný namítá, že nebylo jednoznačně a bez dalších pochybností prokázáno, že to byl on, kdo skladoval uvedené zboží. Dále nebylo prokázáno ani to, kdo a kdy uvedené zboží v kóji č. 1 areálu xxx uskladnil. K daňové povinnosti uvádí, že § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřební dani definuje, že plátcem spotřební daně je osoba, která pro účely podnikání přijme na daňovém území České republiky vybrané výrobky dopravované ve volném daňovém oběhu mezi členskými státy, pokud jí vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit. Nebylo však prokázáno, že obžalovaný takto jednal „pro účely podnikání“ jak vyžaduje ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních a nebylo ani zjištěno, k čemu mělo zboží sloužit, zda zde bylo skladováno za účelem prodeje či podnikání. Obžalovaný také namítá, že vznik daňové povinnosti automaticky neznamená vznik povinnosti přiznat a zaplatit daň. V trestním řízení tak nebyla zjišťována existence daňové povinnosti či případných výjimek tuto povinnost vylučující, vznik povinnosti daň přiznat a uhradit, ani to, kdo a z jakého důvodu je plátcem spotřební daně. Obžalovaný namítá i absenci naplnění znaku zavinění. V případě trestného činu zkrácení daně podle § 240 tr. zákoníku se vyžaduje zavinění ve formě úmyslu, ať už přímého, či nepřímého, ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a), písm. b) tr. zákoníku. Vzhledem k absenci jakýchkoliv skutkových zjištění k této otázce není možné adekvátně, tj. pomocí volného hodnocení provedených důkazů a na základě logických závěrů vyvodit jakýkoliv vědomý ani volní vztah obžalovaného k tvrzením, jež jsou uvedeny ve výroku napadeného rozsudku. Obžalovaný tak zdůrazňuje, že nebylo prokázáno, že věděl, že se v kóji č. 1 či kdekoli areálu nachází 46 krabic s cigaretami. Současně nebylo ani prokázáno, že obžalovaný věděl, jakého jsou skladované cigarety původu, že by věděl o existenci nelegální výroby v obci Příkazy a že skladované cigarety pocházejí právě odtamtud, že by věděl, že na něj dopadá daňová povinnost či že je plátcem spotřební daně a že by věděl, či se mohl domnívat, že předmětné zboží nesplňuje žádnou z výjimek zákona o spotřebních daních. Soud prvního stupně se tak podle jeho přesvědčení nezabýval otázkou, zda lze na obžalovaného vůbec nahlížet jako na skladovatele, jako na plátce spotřební daně, dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních a nerefletoval a konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu k pojmu skladovatele ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. V této

souvislosti obžalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2024, sp. zn. 5 Afs 173/2024, ve kterém bylo mimo jiné vysloveno, že u skladování je nutno předpokládat jistý kvalifikovaný vztah k uskladněnému zboží. Atributem skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod. Soud prvního stupně se však nezabýval otázkou skladování či osobou skladovatele ve smyslu zákona o spotřebních daních, a to i přesto, že provedeným dokazováním bylo zjištěno, že obžalovaný nedisponoval klíči ke skladovacímu prostoru, neboť tyto prostory byly zpřístupněny svědkem H., a to náhradním klíčem. Obžalovaného tak nelze považovat za skladovatele ve smyslu zákona o spotřebních daních, jelikož tento neměl žádný kvalifikovaný vztah k uskladněným cigaretám, není tak v jeho případě naplněna podmínka vědomosti o daných cigaretách a úmyslu je uchovávat, dané cigarety neměl ani v detenci. Obžalovaný také namítá, že soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že je přesvědčen, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. V tomto směru odkázal na dle jeho názoru účelové vyhotovení nájemní smlouvy k prostorům, v nichž byly cigarety zajištěny, ovládání areálu a osob působících na Xxx ze strany obžalovaného, jakož i vystupování při prohlídce těchto prostor, kdy se obžalovaný a jeho spolupracovníci tvářili jakoby ani nevěděli, jak se zde ocitli. Podstatná je také související konspirativní komunikace a úzce časově navazující návštěva hlavní postavy výroby v Příkazech, V. Ř. ve vazbě. K těmto argumentům obžalovaný uvádí, že okolnosti vyhotovení nájemní smlouvy, resp. údajná účelovost jejího vzniku, nebyla provedeným dokazováním jednoznačně prokázána. Nadto, i za předpokladu, že by k vyhotovení písemné verze smlouvy došlo ex post, pak takový závěr nevylučuje faktický pronájem prostoru v předmětné době jiné osobě či osobám. Skutečnost, že k pronájmu prostor není vyhotovena písemná smlouva, nemá vliv na platnost a účinnost závazku, stejně tak jako výše a způsob úhrady nájemného. K závěrům ohledně údajného ovládání areálu xxx či ovládání dalších osob obžalovaný shrnuje, že ani skutečnost, že obžalovaný měl vliv na fungování areálu, neznamená, že měl veškeré informace o tom, které zboží je v rozlehlém areálu xxx, v jaké kvalitě zboží je, kdo jej do areálu dovezl, komu patří a jak s ním bude dále naloženo. Z výpovědí svědků navíc vyplynulo, že osoby v areálu xxx fungovaly na bázi volné spolupráce, jako partneři. Soud prvního stupně však prezentuje skutkový stav téměř tak, že obžalovaný byl jakýmsi svrchovaným vládcem nad všemi osobami, které se v areálu pohybovaly. Takový závěr ale podle obžalovaného není v souladu s provedenými důkazy. Nebyla ani prokázána žádná přímá či nepřímá závislost osob pohybujících se v areálu xxx na obžalovaném, která by odůvodňovala případné zkreslování jejich výpovědí. Zároveň je třeba upozornit na velkou fluktuaci osob v rámci areálu xxx, přičemž tento závěr má jednoznačnou oporu v provedeném dokazování. Nadto je nezbytné upozornit, že soud prvního stupně zcela rezignoval na otázku vysvětlení bližšího časového rámce, ze kterého by bylo patrné, v jakém období se předmětné cigarety do areálu xxx dostaly, kdy byly vůbec vyrobeny a jak dlouho byly v areálu xxx skladovány. Tyto otázky jsou však velmi podstatné, zvláště, když se obžalovanému klade za vinu, že sám měl toto zboží skladovat. K návštěvě obžalovaného svědka Ř. ve vazbě obžalovaný uvádí, že oba aktéři se k uvedenému vyjádřili, vč. svědka D., kterého se měla daná schůzka týkat. Provedeným dokazováním se nepodařilo jednoznačně popsat přesný obsah a průběh této schůzky. Tuto skutečnost však nelze vykládat v neprospěch obžalovaného a jakkoliv usuzovat, že tématem bylo skladování 46ks krabic nekolokovaných cigaret v areálu xxx. Obžalovaný tak má za to, že odůvodnění naplnění subjektivní stránky trestných činů se jeví jako nedostatečné, neodpovídající nárokům stanoveným odbornou literaturou a rozhodovací praxí Ústavního soudu. Soud prvního stupně podle obžalovaného rezignoval na zjišťování naplnění obligatorního znaku úmyslného zavinění. Obžalovaný také argumentuje, že v napadeném rozsudku nebylo nijak zohledněno, zda měl být osobou, která měla rozhodovat o dalším pohybu předmětného zboží. Obžalovaného nadto nikdo z vyslýchaných svědků neoznačil jako osobu, která by byla za toto zboží jakkoliv odpovědná, ať už za jeho prodej, či jakékoliv jiné nakládání. Z hlediska následku

tohoto trestného činu dle odborné literatury platí, že pro stanovení rozsahu následku je pak nutno přihlídnout zejména k druhu a významu neoprávněně užitého označení, k druhu a množství výrobků nebo služeb takto označených, k velikosti trhu tím ovlivněného, ke způsobilosti vyvolat záměnu atd., a pokud to přichází v úvahu, i k vyčíslitelné škodě nebo získanému prospěchu. Nejvyšší soud pak v usnesení ze dne 23. 3. 2016, sp. zn. 5 Tdo 115/2016, judikoval, že k naplnění skutkové podstaty přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 postačí dovoz výrobků označených ochrannou známkou jiného, je-li proveden za účelem jejich uvedení do oběhu, což je záměrem pachatele, který ovšem nemusí být uskutečněn. Soud prvního stupně však podle obžalovaného nedostatečně zohlednil fakt, že uvedené zboží se na trh vůbec nedostalo a nebylo ani zjištěno, zda a na který trh mířilo. Z provedeného dokazování nevyplývá ani závěr o tom, že mělo být se zbožím obchodně zacházeno. Nemohl být tedy adekvátně vyhodnocen následek údajného trestného činu, který v daném případě hrozil. Stejně jako u trestného činu zkrácení daně pak dle názoru obžalovaného nebylo jednoznačně zjištěno ani to, kdo předmětné zboží skladoval, tj. kdo jednal způsobem uvedeným v trestním zákoně. Na podkladě provedeného dokazování tak nelze ani uzavřít, že to byl obžalovaný, kdo měl předmětné zboží přechovávat. Výše uvedené usnesení Nejvyššího soudu současně stanoví požadavky na naplnění znaku subjektivní stránky trestného činu, kterým je mj. i záměr pachatele, kterým musí být uvedení takového zboží do oběhu. Záměr obžalovaného však nebyl provedeným dokazováním nijak zjišťován a tento znak trestného činu nebyl nijak zohledněn ani v napadeném rozsudku. K naplnění znaku úmyslu a záměru lze pak uvést totožné argumenty jako v případě trestného činu zkrácení daně, tj. nebyl prokázán jakýkoliv vědomý ani volní vztah obžalovaného ke skutečnostem, že dochází ke skladování neoprávněně označených výrobků, čímž je zasahováno do práv k vlastnictví ochranné známky společnosti Philip Morris Brands. Z žádného důkazu nevyplývalo, že by obžalovaný předmětné zboží viděl či byl zpraven o jeho existenci, kvalitě či původu, z něhož by mohl usoudit, že je předmětné zboží neoprávněně označeno. Dle odborné literatury přitom platí, že po subjektivní stránce se vyžaduje úmysl, který se musí vztahovat i na pachatelovo vědomí, že jde o neoprávněné označení výrobků nebo poskytovaných služeb ochrannou známkou nebo známkou s ní zaměnitelnou a že se jedná o uvádění do oběhu takových výrobků nebo poskytování služeb, anebo při nabízení zprostředkování, vyrobení, dovezení, vyvezení nebo jiném opatření nebo přechovávání takových výrobků, anebo nabízení nebo zprostředkování takových služeb pachatelem, že jedná za účelem jejich uvedení do oběhu nebo poskytování služeb. Obžalovaný tak uzavírá, že skutečnosti zjištěné provedeným dokazováním nemohou naplňovat znaky objektivní ani subjektivní stránky trestného činu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný současně namítá absenci náležitého odůvodnění v případě druhu a výměry trestu, který mu byl napadeným rozsudkem uložen. Odkazuje přitom na § 125 odst. 1 tr. řádu a § 39 odst. 1 tr. řádu a namítá, že soud prvního stupně nevyhodnotil zejména osobu pachatele a míru jeho zavinění, dobu, která uplynula od spáchání údajného trestného činu, neuvedl, jak přihlédl k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného a k jeho dosavadnímu způsobu života. V případě odkazu na záznam v evidenci přestupků nebylo soudem prvního stupně blíže popsáno, kterého přestupku se měl obžalovaný dopustit a jaká logická úvaha jej vedla k závěru, že je třeba tento záznam zohlednit při ukládání druhu a výměry uloženého trestu. Obžalovaný proto navrhuje, aby Městský soud v Praze napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a rozhodl znovu sám tak, že se obžalovaný podle § 226 písm. c) tr. řádu zprošťuje obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný, případně aby napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

5. **Obžalovaný své odvolání doplnil podáním datovaným dne 25. 3. 2025**, ve kterém navrhl doplnit dokazování protokolem o výslechu svědka P. V. ze dne 12. 3. 2025 a doplňujícím výslechem svědka P. V., který v jiném trestním řízení uvedl nové skutečnosti, které obžalovaný považuje pro účely posouzení jeho viny za zásadní. Výpověď tohoto svědka totiž podle

obžalovaného potvrzuje, že se v areálu xxx pravidelně vyskytoval L. P., který na základě pokynů zajišťoval činnosti pro D. K.. Jeho výpověď rovněž potvrzuje, že D. K. měl v areálu na Xxx pronajatý určitý prostor a že se s vysokou pravděpodobností jednalo právě o kóji, v níž bylo nalezeno 46 ks krabic nekolokovaných cigaret.

6. **K odvolání obžalovaného Městské státní zastupitelství v Praze uvedlo**, že obhajoba obžalovaného byla po celou dobu dosavadního trestního řízení založena, na dvou pilířích, a to, že obžalovaný byl a je pouze řadovým zaměstnancem společnosti Pxxx xxx xxxE LTD. odštěpný závod, která si prostory v areálu xxx pronajímá, a je pouze jednou z mnoha osob, které se v areálu xxx pohybují, avšak nemají k němu nějaký zvláštní vztah, tudíž jej s nálezem nekolokovaných cigaret nelze spojovat, a že kóji, kde byly nekolokované cigarety nalezeny, měl údajně podpronajatou L. P., nar. xxx, zemř. xxx, který je zde i uskladnil, přičemž poté, co tato verze událostí byla v rámci hlavního líčení skrze dodatečné důkazní návrhy státní zástupkyně prakticky vyvrácena, obhajoba skrze jí navržené, avšak absolutně nevěrohodné svědky (primárně J. V. či P. K.), začala vytvářet různé fabulace o tom, kdo jiný zde mohl cigarety uskladnit. Tito svědci, ač poučení o možných následcích křivého obvinění a křivé výpovědi, u hlavního líčení zjevně lhali. K působení obžalovaného ve jmenované společnosti státní zastupitelství uvedlo, že bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný je osobou, která ovládá nejen společnost Pxxx xxx xxxE LTD. odštěpný závod, nýbrž i vlastníka areálu xxx, společnost Bxxx xxx xxxá, v jejímž vedení a rovněž v koncovém vlastníkovi (společnosti Vxxx xxxe, a.s.) vždy figurovaly osoby s obžalovaným příbuzensky spjaté, avšak zabývající se činností zcela odlišnou od pronájmu nemovitostí (např. matka obžalovaného A. V. je učitelkou v mateřské škole, sestra obžalovaného V. Č. je kadeřnicí, přičemž dříve ve společnosti figurovala i jeho dnes bývalá „tchýně“ A. F., která je provozní trafiky). Ačkoliv obžalovaný ve společnosti vlastníci areál xxx formálně nefiguruje, bylo z výsledku svědka T. Ř. zjištěno, že ohledně prodeje areálu této společnosti bylo jednáno pouze s obžalovaným V.. Ten má také přístup, údajně coby řadový zaměstnanec působící „pouze“ jako pracovník bezpečnosti, k bankovním účtům nejen společnosti Pxxx xxx xxxE LTD. odštěpný závod a Vxxx xxxe, a.s., nýbrž i k bankovním účtům jiných společností působících v areálu xxx (konkrétně společností NXXXU.CZ LTD. odštěpný závod, Exxx xxx xxxD s.r.o.). To, že obžalovaný není pouhým řadovým zaměstnancem společností Pxxx xxx xxxE LTD. odštěpný závod, lze podle státního zastupitelství dovodit i z toho, že krátce před formálním vznikem této společnosti se v médiích prezentoval jako její jediný vlastník, jímž také fakticky byl a dodnes je. Ostatně obžalovaný byl v době, kdy se to ještě „hodilo“, jediným jednatelem a společníkem předlužené a dnes již zaniklé společnosti Vxxx xxxp s.r.o., na jejíž činnost pak v roce 2019 „s čistým štítem“ navázala právě nově vzniklá společnost Pxxx xxx xxxE LTD. odštěpný závod, ve které už ale obžalovaný formálně nefiguruje. Ve vedení této společnosti se přitom vystřídaly osoby, které společnost Vxxx xxxp s.r.o. dříve zaměstnávala a jejichž kopie občanských průkazů (mimo jiné) byly nalezeny při realizaci domovní prohlídky dne 23. 11. 2022 v luxusní vile obývané obžalovaným Skutečnost, že obžalovaný má ve společnosti Pxxx xxx xxxE LTD. odštěpný závod a v areálu xxx výsadní postavení, lze dovodit i z toho, jak při realizaci prohlídek areálu vypadala jeho kancelář v porovnání s okolními prostorami v areálu xxx. Šlo totiž o luxusně zařízenou kancelář koncipovanou jako jednací místnost, jejíž jedna stěna byla prakticky celá osazena velkoplošnými obrazovkami, jimiž bylo dle všeho možné celý areál monitorovat. Prostory užívané jinými pracovníky byly oproti tomu vybaveny velmi skromně, prakticky šlo o holobyty se stolem a židlí či pár kusy základní elektroniky. Dále lze poukázat i na to, že mateřská společnost působící v Anglii (PXXX XXX XXXE LTD.) je dle všeho prázdnou schránkou, v níž byly stejně jako v dceřiné společnosti zapsány osoby, které zde ale dle všeho nemohou reálně působit. Přestože prakticky žádný svědek výslovně neuvedl, že obžalovaný společnost Pxxx xxx xxxE LTD. odštěpný závod a areál xxx ovládá, lze to dovodit ze skutečnosti zjištěných výše. V hlavním líčení si naopak svědci najednou

nemohli vybavit, ač jej údajně znají i řadu let, co obžalovaný V. v areálu xxx vlastně dělá či zda zde má nějaké podřízené. Současně však uvedli, že formálně zapsané vedoucí odštěpného neznají. Jediný svědek, který se odvážil tvrdit, že obžalovaný má jako nadřízeného pana V., formálně zapsaného vedoucího odštěpného závodu, byl svědek T. D.. Jeho výpovědi však soud prvního stupně neuvěřil, a to z důvodů, které v napadeném rozsudku také podrobně rozebral. K tvrzení obžalovaného, že kóji, kde byly nekolované cigarety nalezeny, měl údajně podpronajatou L. P., státní zastupitelství uvedlo, že soudem prvního stupně bylo vyvráceno, že by nekolovaná cigarety v areálu xxx uskladnil L. P.. Jak bylo zjištěno, ten byl pouze bílým koněm zapsaným za drobnou úplatu v desítkách společností (včetně společnosti Gxxx s.r.o.), v nichž však žádnou činnost nevykonával. Jak vypověděla jeho družka L. P., šlo o osobu základního vzdělání, živící se brigádami v oblasti zahradnictví, rozhodně nešlo o žádného businessmana, co by měl finanční prostředky na nájem pro uskladnění cigaret v areálu xxx, kde se „podnikalo“ s luxusními automobily, přičemž pan P. ani neměl řidičský průkaz a auto neuměl řídit. To, že dotyčný v březnu 2023 tragicky zemřel, se obžalovanému v rámci jeho kauzy hodilo a mylně se domníval, že tuto verzi obhajoby nebude možné vyvrátit, jelikož pana P. již není možné vyslechnout. Policejnímu orgánu na samém počátku trestního řízení předložil kopii podnájemní smlouvy údajně podepsané panem P., týkající se kóje, kde byly nekolované cigarety nalezeny. Ačkoliv byl policejním orgánem vyzván k předložení originálu smlouvy, ten nikdy nedodal. Nutno zdůraznit, že pravost podnájemní smlouvy značně zpochybňuje fakt, že v hlavním líčení bylo zjištěno, že pouhý jeden den před podáním vysvětlení obžalovaného na policii, kde kopii podnájemní smlouvy předložil, mu byla svědkem J. V. zaslána fotografie občanského průkazu tou dobou již zesnulého pana P., díky čemuž zřejmě napodobil jeho podpis na předložené podnájemní smlouvě. Poté, co byla tato verze obhajoby vyvrácena, obhajoba musela přijít s novou verzí toho, kdo na xxx mohl nekolované cigarety uskladnit. Když se pak svědek D. K. v rámci hlavního líčení vyjadřoval k osobě L. P. a jeho kamaráda P. V., uvedl (prakticky mimo souvislost s projednávanou věcí) rovněž to, že P. V. dodával nekolované cigarety jistý P. K., s nímž se svědek K. dle všeho ve zlém rozešel. Toho obhajoba využila a nechala předvolat jako svědka P. K., který pak neměl problém tvrdit, že cigarety na Xxx uskladnil svědek K., případně pan P. či blíže nespecifikovaní Ukrajinci. Svou výpověď si nicméně moc dobře nenachystal, jelikož např. nesedělo jím uváděné časové období uskladnění cigaret, které mu měl v Xxx svědek K. údajně nabízet v červnu 2022, nicméně obhajobou předložená podnájemní smlouva na kóji, kde byly nekolované cigarety uskladněny, byla údajně uzavřena jen na měsíce říjen a listopad 2022. Obhajoba tedy v rámci hlavního líčení nebyla vůbec schopna udržet jednu konzistentní verzi událostí. Krom toho bylo z důkazního návrhu státní zástupkyně zjištěno, že ačkoliv se P. K. v hlavním líčení prezentoval jako osoba, již prodej nekolovaných cigaret nezajímá, v jím užívaném mobilním telefonu byla nalezena jeho komunikace s třetími osobami ohledně distribuce nekolovaných cigaret, což podporuje výpověď svědka K.. Pokud svědci V. a K. v hlavním líčení uváděli, že pan P. měl vyvíjet nějakou činnost ve společnosti Gxxx s.r.o., je třeba uvést, že v této společnosti fakticky spíše figurovali právě oni, neboť z důkazního návrhu státní zástupkyně bylo zjištěno, že do bankovníctví Gxxx s.r.o. bylo vstupováno zejména z mobilního telefonu užívaného svědkem K.. Ačkoliv se od činnosti společnosti Gxxx s.r.o. distancoval i svědek V., který tvrdil, že neví, čím se vlastně zabývala, v jeho mobilním telefonu zajištěném v jeho daňové trestní kauze byla nalezena komunikace s obžalovaným, jemuž zasílá faktury vystavené právě společností Gxxx s.r.o. Za zásadní usvědčující důkazy, které ve spojení s důkazy popsány výše prokazují vinu obžalovaného, státní zastupitelství považuje informace opatřené skrze operativně pátracími prostředky v kauze dnes již pravomocně odsouzeného V. Ř., který byl organizátorem historicky největší ilegální výroby nekolovaných cigaret v České republice v obci Příkazy. Zkoumáním nekolovaných cigaret nalezených v areálu xxx bylo zjištěno, že jde o cigarety vyrobené právě v obci Příkazy.

Obžalovaný V. a odsouzený Ř. se přitom dobře znají, ostatně obžalovaný navštívil odsouzeného Ř. pouze pár dní po nálezů cigaret ve vazební věznici. Během realizace v obci Příkazy v červenci 2022 byl mimo jiné nalezen mobilní telefon odsouzeného Ř., v němž byla nalezena komunikace s třetími osobami, s nimiž řeší další distribuci nekolikovaných cigaret, přičemž v SMS se opakovaně objevuje pokyn k odvozu cigaret „L. v Praze“, a to v době, kdy byl osobní automobil užívaný odsouzeným Ř. opakovaně lokalizován v areálu xxx. V souvislosti s tímto rozvozem se hovoří o předání cigaret přes „R.“, jímž byl dle všeho myšlen R. B., blízký spolupracovník obžalovaného z Xxx. Pokud tedy obhajoba argumentuje tím, že vzájemně propojený řetězec nepřímých důkazů neexistuje či že odsouzení obžalovaného se nezakládá na dostatečných skutkových zjištěních, je třeba toto tvrzení odmítnout. Stejně tak je třeba odmítnout i tvrzení obhajoby, že soud prvního stupně záměrně opomenul části výpovědi svědků V. a K., neboť ti jsou vzhledem k výše uvedenému skutečně nevěrohodnými. Pokud by byl přijat argument obhajoby, že pro odsouzení je třeba objasnit i to, kolik bylo kým za nekolikované cigarety uhrazeno, kdy a kdo krabice s nekolikovanými cigaretami převzal, komu přesné je měl obžalovaný prodávat atd., byl by tento typ trestné činnosti prakticky nestíhatelný. Státní zastupitelství se vyjádřilo i k námitce obžalovaného týkající se údajné nepoužitelnosti protokolu o vydání věci ze dne 6. 9. 2023. Uvedlo, že se s námitkou obhajoby ohledně postupu při vydání cigaret svědkyní K. se státní zástupkyně vypořádala již ve stížnosti obžalovaného v postavení obviněného proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Obhájce obžalovaného žádal o to, aby byl vyrozumíván o všech vyšetřovacích úkonech až v den, kdy nahlížel do trestního spisu u kpt. S., což bylo 11. 9. 2023, tedy 5 dní poté, co akt vydání cigaret ze strany svědkyně K. již proběhl. Kpt. S. o tom, že k úkonu již došlo, v okamžiku nahlížení do spisu ze strany obhájce obžalovaného ještě nevěděla, jelikož tohoto se sama neúčastnila. Účastnil se jej kpt. Č., který jí tuto informaci (a tedy ani vyplněný protokol o vydání věci) nestačil z důvodu služebních povinností mimo Prahu předat, jak v hlavním líčení sám uvedl. Kromě toho, že obhájce nemohl být s ohledem na výše uvedené vyrozuměn o úkonu, který byl realizován před tím, než o vyrozumívání vůbec sám požádal, má státní zastupitelství ve shodě se soudem prvního stupně za to, že ani vyrozumíván být nemusel, i pokud by o to závčas požádal, jelikož vydání věci není vyšetřovací úkon ve smyslu § 165 odst. 2 tr. řádu. Státní zastupitelství rovněž podotýká, že protokol o vydání věci nemá s ohledem na svědeckou výpověď J. G. takovou váhu, jakou by měl v situaci, kdyby tento svědek v hlavním líčení zopakoval to, co uvedl v řízení přípravném. V hlavním líčení nicméně svědek G. nejdříve odmítl vypovídat, avšak u druhé výpovědi víceméně „mlžil“. V hlavním líčení však bohužel nebylo bez dalšího prokázáno, že vzorek cigaret vydaný V. K. určitě pocházel od obžalovaného, který chtěl nekolikované cigarety skrze J. G. dále distribuovat. V tomto ohledu státní zastupitelství poukazuje na neférové jednání tehdejšího obhájce obžalovaného, který byl za hranou profesní etiky. Šlo o snahu o znevěrohodnění kpt. Č. a opakovaná tvrzení obhajoby ohledně policejní konspirace proti obžalovanému. Obhájce obžalovaného přeložil soudu prvního stupně coby listinný důkaz údajné trestní oznámení podané ke GIBS, které se mělo mimo jiné týkat údajně protizákonného policejního nakládání s cigaretami vydanými V. K.. Státní zástupkyně však bylo podezřelé, že ktp. Č. o žádném šetření GIBS nevěděl a obhájce k trestnímu oznámení nepřiložil doručenkou. Dotazem u GIBS státní zástupkyně zjistila, že žádné trestní oznámení uváděné obhájcem obžalovaného GIBS nikdy neobdržela. Když pak soud prvního stupně obhájce s tímto zjištěním konfrontoval, obhájce přislíbil doručenkou „najít“, což se mu pochopitelně nepovedlo a záležitost taktně vymlčel, jelikož trestní oznámení ke GIBS nikdy nebylo podáno, tedy obhájce a obžalovaný soudu prvního stupně lživě tvrdili, že podali trestní oznámení ke GIBS. Podle státního zastupitelství se nelze ani ztotožnit s tvrzením obhajoby, že nebylo prokázáno, že obžalovaný byl faktickým skladovatelem nekolikovaných cigaret, aby jej bylo možné považovat za plátce daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Bylo totiž jednoznačně prokázáno, že obžalovaný ovládal areál xxx, jakož i společnost Pxxx xxx xxxE LTD. odštěpný

závod, která měla areál pronajatý. Naopak bylo vyvráceno, že by prostory kóje byly podpronajaty společností Gxxx s.r.o. a panem P.. Ostatně obžalovaný o sobě v rámci výsledku uvedl, že v rámci areálu má na starosti i jeho zabezpečení, včetně pronájmu prostor dalším subjektům. A jak bylo uvedeno výše, nad areálem měl dle všeho kontrolu skrze velkoplošné obrazovky v jeho kanceláři. Odůvodnění uložených trestů podle státního zastupitelství zcela odpovídá standardům kladeným na jejich odůvodnění. Je přesvědčeno, že soud prvního stupně shrnul všechny okolnosti polehčující a přitěžující, na jejichž podkladě došel k závěru o vhodných trestech. Pokud obžalovaný namítá, že soud prvního stupně neuvedl, čeho se týká přestupek, který je v napadeném rozsudku zmiňován, úvahy soudu prvního stupně jsou v tomto směru rozvedeny v bodě 79 odůvodnění napadeného rozsudku. Státní zastupitelství proto navrhuje, aby bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnuto.

7. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu v řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.
8. V přípravném řízení, ani v řízení před soudem odvolací soud nezjistil žádnou podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Právo obžalovaného na obhajobu bylo zcela zachováno.
9. Za procesní vadu nelze podle odvolacího soudu označit obžalovaným namítaný nezákonný postup při zajišťování cigaret vydaných svědkyní V. K., o němž byl dne 6. 9. 2023 sepsán protokol o vydání věci, ke kterému se soud prvního stupně vyjádřil na straně 20 odůvodnění napadeného rozsudku. Uvedl-li soud prvního stupně, že se podle jeho názoru nejedná o vyšetřovací úkon ve smyslu § 165 odst. 2 tr. řádu, tedy úkon směřující k dokazování podle hlavy páté trestního řádu, ale jde toliko o zajišťovací úkon, pro jehož provedení a procesní využitelnost v řízení před soudem není kontradiktornost klíčová, nemá odvolací soud niceho, co by mu v tomto ohledu vytkl. Nadto je nutno přisvědčit argumentu státního zástupce, že obhájce obžalovaného požádal o to, aby byl vyrozumíván o všech vyšetřovacích úkonech až dne 11. 9. 2023, tedy pět dní poté, co dne 6. 9. 2023 vydala svědkyně V. K. policejnímu orgánu 6 ks krabiček cigaret, které převzal kpt. Mgr. J. Č.. Nadto předmětný protokol o vydání věci není důkazem svědčícím o vině obžalovaného, potažmo důkazem, který by k závěru o vině obžalovaného podstatně přispíval.
10. Pokud jde o skutková zjištění soudu prvního stupně, jsou naprosto správná a úplná a mají nezbytnou míru přesvědčivosti a koherence. Plně odpovídají výsledkům provedeného dokazování. Soud prvního stupně provedl všechny potřebné a dostupné důkazy v souladu s § 2 odst. 5 tr. řádu a ty pak hodnotil tak, jak mu ukládá § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech s přihlédnutím ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V tomto směru je nutné upozornit, že proces hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně, nikoli věci vlastní hodnotící úvahy soudu odvolacího, ostatně když samotné důkazy jsou prováděny před soudem prvního stupně. Odvolací soud do tohoto procesu může vstupovat pouze ojediněle, a to v případech, kdy ve věci provedené důkazy soudem prvního stupně nejsou hodnoceny v souladu s tr. řádem.
11. Soud prvního stupně jednotlivé úvahy a hodnocení důkazů, a to zejména výpověď obžalovaného, řady svědků a listinných důkazů promítl do písemného odůvodnění napadeného rozsudku. Způsob hodnocení důkazů odpovídá zásadám logického uvažování. V hodnocení důkazů provedeném soudem prvního stupně nebyla v projednávané věci uplatňována libovůle a důkazy nebyly nijak překrucovány. Odvolací soud tak neshledal žádné výhrady, na základě kterých by mohl a měl vstoupit do závěru soudu prvního stupně, neboť odůvodnění napadeného rozsudku je přesvědčivé, srozumitelné a nadstandardně přehledné a pečlivé.

12. Navrhuje-li tak obžalovaný doplnění dokazování protokolem o výsledku svědka P. V. ze dne 12. 3. 2025 a doplňujícím výsledkem svědka P. V., odvolací soud považuje tento návrh za nadbytečný, a to s ohledem na dostatečné usvědčující důkazy, které byly soudem prvního stupně provedeny a v souladu se zákonem zhodnoceny. Nadto platí, že se důkazy před odvolacím soudem zpravidla neprovádějí a jen výjimečně může odvolací soud řízení doplnit důkazy nezbytnými k tomu, aby mohl o odvolání rozhodnout (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 5. 1997, sp. zn. I. ÚS 362/96). V projednávané věci je však zjevné, že napadený rozsudek neobsahuje vady týkající se skutkových zjištění, dokazování bylo provedeno řádně a úplně a není tak třeba, aby odvolací soud řízení doplnil obžalovaným navrhovanými důkazy, které jsou zjevně nepotřebné k tomu, aby mohl o odvolání obžalovaného rozhodnout.
13. Vytýká-li obžalovaný soudu prvního stupně, že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků zločinu a přečinu, jejichž spáchání je mu kladeno za vinu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů, resp. namítá-li obžalovaný, že byl uznán vinným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, v jednočinném souběhu s přečinem porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku, na základě skutkového stavu a důkazů, které soud prvního stupně vyhodnotil podle jeho názoru nesprávně, odvolací soud konstatuje, že obžalovaný těmito námitkami ve skutečnosti brojí proti rozsahu a způsobu vyhodnocení důkazů ze strany soudu prvního stupně a nabízí jejich vlastní hodnocení. Podstata odvolací argumentace obžalovaného tak nespočívá v tom, že by osvědčovala vadu spočívající v tom, že skutková zjištění soudu prvního stupně projevující se v závěru o jeho vině shora uvedeným zločinem a přečinem nemají podklad v soudem prvního stupně hodnocených důkazech, ale ve snaze důkazy provedené a vyhodnocené soudem prvního stupně zpochybnit a prosadit vlastní, pro obžalovaného příznivější variantu skutkového děje. K tomuto obžalovaným namítanému zjevnému rozporu mezi obsahem provedených důkazů a skutkovými zjištěními odvolací soud zdůrazňuje, že by musel nastat takový exces, který odporuje pravidlům zakotveným v § 2 odst. 5, 6 tr. řádu. Tento rozpor však nelze shledávat pouze v tom, že obžalovaný není spokojen s důkazní situací a jejím vyhodnocením, pokud mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními je patrná logická návaznost (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, a nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03). S ohledem na výsledky provedeného dokazování odvolací soud konstatuje, že takto vymezenou vadou není napadený rozsudek zatížen. Soud prvního stupně provedl komplexní a bezvadné dokazování, a to nejen pokud jde o jeho rozsah, ale rovněž co do problematiky navazujícího formování skutkových a právních závěrů.
14. Za důvodné nelze považovat ani tvrzení obžalovaného, že soud prvního stupně nepostupoval v souladu se zásadou presumpce neviny, resp. „in dubio pro reo“. Tato námitka totiž směřuje rovněž výlučně do skutkových zjištění a potažmo proti způsobu hodnocení provedených důkazů, přičemž důvodem pro zrušení soudního rozhodnutí je toliko extrémní porušení předmětné zásady, tedy takové porušení, které má za následek, že „se výsledek dokazování jeví jako naprosto nespravedlivý a věcně neudržitelný, neboť skutková zjištění, o něž se opírají vydaná rozhodnutí, jsou v extrémním nesouladu s vykonanými důkazy“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. III. ÚS 888/14).
15. Podle odvolacího soudu je zcela nesporné, že se v průmyslovém areálu xxx nacházelo nejméně 459 600 kusů nekolkovaných cigaret. Soud prvního stupně přitom dospěl k přesvědčivému závěru, že obžalovaný je osobou fakticky ovládající nejen obchodní společnost Pxxx xxx xxxE LTD. odštěpný závod, ale i vlastníka areálu xxx, společnost Bxxx xxx xxxá s.r.o., jejímž jediným společníkem je obchodní společnost Vxxx a.s., v níž figuruje jak matka obžalovaného A. V., tak jeho sestra V. Č.. Nadto soud prvního stupně výsledkem původního vlastníka areálu xxx svědka T. Ř. zjistil, že areál prodal obžalovanému, resp. některé z jeho společností a v této souvislosti jednal pouze s obžalovaným. O ovládající pozici obžalovaného svědčí mimo jiné i

to, že i přes jeho tvrzení, že je ve společnosti PXXX XXX XXXE LTD. zaměstnán jako xxx xxx, měl zřízeno dispoziční právo k bankovnímu účtu této společnosti a disponoval k němu i platební kartou. Dispoziční právo měl zřízeno i k bankovnímu účtu společnosti Vxxx x.s., přičemž při svém zadržení měl navíc u sebe i platební kartu vystavenou na jméno své sestry V. Č., která je od 29. 4. 2020 jedinou členkou xxx xxx společnosti Vxxx x.s. Nadto bylo zjištěno, že obžalovaný byl disponentem bankovních účtů i jiných společností působících v areálu xxx, a to tří bankovních účtů společnosti NXXXU.CZ LTD. odštěpný závod, jakož i bankovního účtu společnosti Exxx xxx xxxD s.r.o., v jejímž chodu rovněž aktivně působil, jak plyne z dokumentů zasílaných v rámci elektronické komunikace mezi obžalovaným a svědkem J. V.. Skutečnost, že obžalovaný byl v areálu xxx ovládající osobou, dokládá i propagační článek společnosti Pxxx xxx xxxE LTD. odštěpný závod, který byl dne xxx publikován na serveru xxx obsahující fotografii obžalovaného, kde je obžalovaný označen jako majitel společnosti PXXX XXX XXXE LTD., přičemž obžalovaný přiznal, že si článek sám za účelem reklamy zaplatil, byť tvrdil, že v té době společnost PXXX XXX XXXE LTD. spadala pod Vxxx xxxp s.r.o., jejímž byl jednatelem. Dominantní postavení obžalovaného pak jen dokresluje užívané kancelářské prostory, ze kterých měl obžalovaný možnost prostřednictvím obrazovek sledovat dění v areálu, kontrastující s prostory užívanými jinými osobami. Soud prvního stupně tak v odůvodnění napadeného rozsudku přesvědčivě dovozuje, že obžalovaný jako ovládající osoba, a to jak majetkově, tak z hlediska faktických rozhodovacích pravomocí, areálu xxx přechovával předmětné cigarety, tedy je převzal a uskladnil, případně souhlasil s jejich uskladněním za účelem jejich další distribuce. Namítá-li navíc obžalovaný, že není a nikdy nebyl kuřákem, podporuje toto jeho tvrzení závěry soudu prvního stupně, že 459 600 kusů nekolokovaných cigaret skladoval za účelem jejich další distribuce. Nadto je zjevné, že skladované množství cigaret je mnohonásobně vyšší, než odpovídá běžné spotřebě průměrného kuřáka.

16. Soud prvního stupně se řádně a velmi podrobně vypořádal i s další stěžejní námitkou obžalovaného, že skladovací prostory, v nichž byly zajištěny předmětné cigarety, užíval L. P., který byl v rozhodnou dobu jednatelem společnosti Gxxx x.s.o. Z provedeného dokazování však jednoznačně vyplynulo, že L. P. byl tzv. bílým koněm, neboť ke svým osobním poměrům a schopnostem nemohl a neměl zájem vykonávat podnikatelskou činnost. L. P. si v podstatě vykonáváním pozice tzv. bílého koně i v různých jiných případech opatroval finanční prostředky, přičemž z výpovědi jeho přítelkyně L. P. vyplynulo, že se živil pouze příležitostnými brigádami a v různých obchodních společnostech figuroval pouze formálně, fakticky žádné úkony nečinil. Tyto skutečnosti přitom zcela odpovídají pojmu bílý kůň, jak je běžně užíván pro osoby, které jsou ochotny poskytnout svoje osobní údaje a minimální součinnost za účelem vstupu do obchodní korporace s tím, že samy zásadně nepokračují v podnikatelské činnosti a jsou jen formálními zástupci, v naprosté většině navíc nedosažitelní pro státní orgány.
17. O účelovosti tohoto tvrzení obžalovaného svědčí i fakt, že v rámci podání vysvětlení předložil policejnímu orgánu smlouvu o nájmu nebytových skladovacích prostor, a sice kóje č. 1 v areálu xxx, která měla být dne 1. 10. 2022 uzavřena mezi pronajímatelem Pxxx xxx xxxE LTD. odštěpný závod, zastoupeným obžalovaným, a nájemcem Gxxx x.s.o., zastoupeným L. P.. Předmětnou smlouvu přitom obžalovaný policejnímu orgánu předložil dne 5. 5. 2023, tedy den poté, co mu byla svědkem J. V. zaslána fotografie občanského průkazu L. P., který zemřel dne xxx, tedy více než měsíc před tím, co obžalovaný policejnímu orgánu předmětnou smlouvu, resp. její kopii předložil. Nadto soud prvního stupně poukázal na skutečnost, že podpis L. P. na obžalovaným předložené smlouvě o nájmu neodpovídá jeho podpisu na listině předložené jeho přítelkyní svědkyní L. P. pocházející zjevně z dědického řízení, ani podpisům na listinách v základních registrech. Přestože byl obžalovaný policejním orgánem vyzván k doložení originálu této smlouvy za účelem ověření pravosti podpisu L. P., po celou dobu trestního řízení tak neučinil. Tato skutečnost tak podporuje závěr o formálním vstupu L. P. do společnosti

Gxxx s.r.o., resp. o tom, že obžalovaným tvrzenou nájemní smlouvu o nájmu kóje č. 1 v areálu xxx nikdy neuzavřel. Kromě toho soud prvního stupně zjistil, že ve výpisu z účtu společnosti Gxxx s.r.o. za období údajného nájmu není vyjma odchozí platby 603 Kč evidována žádná platba.

18. Namítá-li obžalovaný, že nebylo prokázáno, že by věděl, že na něj dopadá daňová povinnost či že je plátcem spotřební daně, resp. že se soud prvního stupně nezabýval otázkou, zda lze na obžalovaného vůbec nahlížet jako na skladovatele a plátce spotřební daně podle dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, odvolací soud poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. 8 Tdo 395/2018, ze kterého plyne, že pachatelem trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku může být i ten, kdo ukrýl větší množství nekolkovaných cigaret v domě, v němž přebývá, i když není jeho vlastníkem ani vlastníkem těchto cigaret. V takovém případě lze učinit závěr, že pachatel skladuje uvedené cigarety a že je plátcem spotřební daně ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) a § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, přičemž nesplnil povinnost zaplatit tuto daň použitím tabákové nálepky podle § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních a vyhlášky o tabákových nálepkách (nyní vyhlášky č. 82/2019 Sb.).
19. Odvolací soud je na základě shora uvedeného přesvědčen, že soud prvního stupně dospěl k logickému závěru, když zjistil, že obžalovaný byl osobou, která byla plátcem spotřební daně, jímž je podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že jde o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že jde o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela, tedy že splňuje uvedenou definici, a to na základě výkladu pojmu „skladoval“, neboť nekolkované cigarety, jak jsou popsány ve výroku o vině napadeného rozsudku, byly nalezeny v areálu xxx, který fakticky ovládal.
20. S odkazem na citované usnesení Nejvyššího soudu odvolací soud doplňuje, že pojem „skladování“ sice není v zákoně č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, vymezen, byl však definován rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. 7 Afs 69/2007, na který odkazuje i obžalovaný ve svém odvolání, tak, že pro závěr, že konkrétní osoba (ve větším množství) „skladuje“ vybrané výrobky, není nutné prokázat, že věděla o existenci těchto výrobků a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. Za skladovatele může být považován i ten, kdo má tyto výrobky pouze v detenci, není-li zjištěna osoba, která by je skladovala „kvalifikovaným“ způsobem. Jestliže je podle tohoto výkladu nezbytná vědomost o zboží a úmysl jej uschovávat, pak se soud prvního stupně právě těmito okolnostmi ve vztahu k obžalovanému řádně zabýval a v potřebné míře zkoumal, zda takovou osobou byl právě obžalovaný, přičemž jeho závěrům nelze podle odvolacího soudu ničeho vytknout.
21. Odvolací soud se tak ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že je vyloučeno, aby byť i část areálu xxx byla využívána bez vědomí obžalovaného k účelům, kterých by si on sám nebyl plně vědom, resp. že bylo prokázáno, že to byl právě obžalovaný, kdo nekolkované cigarety do kóje č. 1 v areálu xxx uskladnil a jednal tak v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.
22. Pokud jde o obžalovaným rozporovanou objektivní a subjektivní stránku přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 tr. zákoníku, odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně řádně zkoumal i to, zda obžalovaný věděl o druhu zboží, se kterým nakládá v rozporu se zákonem, a zda si byl vědom skutečnosti, že se jedná o padělky.

Bylo totiž prokázáno, že předmětné cigarety byly vyrobeny v obci Příkazy a do areálu xxx byly dovezeny minimálně za součinnosti V. Ř., který byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2023, sp. zn. 46 T 14/2023, který nabyl právní moci ve znění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 2023, sp. zn. 7 To 84/2023, v souvislosti s provozem této nelegální výroby uznán vinným a odsouzen pro zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a zločin porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1, 4 písm. b) tr. zákoníku, obojí ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku. Obžalovaný se přitom s odsouzeným V. Ř. znali, což dokládá návštěva obžalovaného ve vazební věznici, o jejíž účelovosti nasvědčuje i to, že se uskutečnila pouze šest dnů poté, co byla dne 23. 11. 2022 provedena prohlídka jiných prostor a pozemků v průmyslovém areálu xxx, přestože obžalovaný odsouzeného jinak během roku 2022 ve vazební věznici nenavštívil. Obžalovaného usvědčuje i komunikace zajištěná z mobilního telefonu odsouzeného V. Ř., ve které je v rozhodné době opakovaně zmiňováno dodání cigaret L. z Prahy. Naplnění subjektivní stránky žalovaného přečinu je možno dovozovat i z okolností, za jakých bylo s předmětnými cigaretami nakládáno, tedy že byly skladovány v obžalovaným fakticky ovládaným areálu mimo obvyklý dodavatelsko-odběratelský řetězec. Podle odvolacího soudu tak obžalovaný jednal minimálně v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

23. S ohledem na shora uvedené odvolací soud neshledal mezi provedenými důkazy, které tvoří ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybnuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních, žádný, natož extrémní, nesoulad. Lze tak shrnout, že soud prvního stupně se věcí řádně zabýval, provedl v potřebném rozsahu dokazování, na jehož základě mohl učinit skutkové závěry, které nalezly odraz v tzv. skutkové větě napadeného rozsudku. Samotná skutečnost, že se soud prvního stupně z různých verzí skutkového děje přiklonil k verzi uvedené v obžalobě a tento svůj postup přesvědčivě zdůvodnil, nemůže obžalovaným namítaný nesoulad založit.
24. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud i výrok o uloženém trestu. Soud prvního stupně řádně zkoumal podmínky rozhodné pro ukládání druhu trestu i jeho konkrétní výše a podrobně v odůvodnění napadeného rozsudku rozvedl úvahy, na jejichž základě dospěl k závěru o uložení podmíněného trestu odnětí svobody. Podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku byl obžalovaný ohrožen uložením trestu odnětí svobody na 2 léta až 8 let. Uložený trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání 4 let odvolací soud považuje vzhledem k dosavadní bezúhonnosti obžalovaného za zcela adekvátní, přiměřený a dostatečný k tomu, aby si obžalovaný uvědomil protiprávnost svého jednání a jeho opakování se do budoucna vyvaroval. Z hlediska principu proporcionality trestní represe se tak podle názoru odvolacího soudu jedná o trest nijak nevybočující, neboť není extrémně přísným či zjevně nespravedlivým, a to zejména s ohledem na charakter trestné činnosti obžalovaného a její společenskou škodlivost.
25. Namítá-li obžalovaný, že soud prvního stupně v odůvodnění výroku o uloženém trestu odnětí svobody neuvedl, kterého přestupku se měl obžalovaný dopustit a jaká logická úvaha jej vedla k závěru, že je třeba tento záznam zohlednit při ukládání druhu a výměry uloženého trestu, odvolací soud podotýká, že soud prvního stupně v bodě 79 odůvodnění napadeného rozsudku rozvedl, že v roce 2022 byl obžalovaný sankcionován pro přestupek spočívající v porušení § 29 odst. 1 písm. i) zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních, neboť u sebe neměl zbrojní průkaz nebo průkaz zbraně. I přesto, že je odůvodnění výroku o trestu poměrně stručné, nelze mít podle odvolacího soudu za to, že nesplňuje podmínky § 125 odst. 1 tr. řádu, jak se obžalovaný domnívá.
26. Správným shledal odvolací soud i výrok o trestu propadnutí věci spočívající v propadnutí věci, a to 46 krabic, v nichž je umístěno 2 297 kرتونů, v nichž se nachází celkem 22 970 krabiček

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.

obsahujících celkem 459 400 kusů nekolikovaných cigaret „Marlboro“, neboť se jednalo o věc, která byla nástrojem trestné činnosti.

27. Odvolací soud tedy neshledal žádný důvod, který by jeho zásah do výroku o trestu opodstatňoval. Zároveň v této souvislosti připomíná, že do výroku o trestu může zasáhnout pouze pokud by byl uložený trest nepřiměřený a byl tak uložen v rozporu se zákonem. Míněno nepřiměřeným nejen k zákonem stanovené trestní sazbě, ale obecně i k obdobným případům rozhodovaných v soudní praxi, čímž by došlo k zjevné nespravedlnosti. Z obou hledisek však nelze s ohledem na výše uvedené skutečnosti k takovému závěru dospět.
28. Výrok, kterým byla poškozená odkázána se svým nárokem na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních, odvolací soud shledal rovněž správným. Ostatně obžalovaný ani k tomuto výroku žádné námitky nevzněl.
29. Soud prvního stupně při svém rozhodování postupoval zcela v souladu s tr. zákoníkem a své úvahy dostatečným způsobem odůvodnil v písemném vyhotovení rozsudku. Napadený rozsudek tedy odvolací soud shledal správným a nezpochybnitelným a odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 8. 4. 2025

JUDr. Libor Vávra, v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.